

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1906.

Leto VII.

Solnce na potovanju.

Vstalo je iz zlatih dvorov,
dvignilo se vrh gorá,
solnce pot je nastopilo,
da prehodi pol sveta.

Zemlja se je zagrnila
v vlažne megle pajčelan,
pa iz sna se je zdramila,
ko dospel je mladi dan.

Solnce je naprej veslalo,
dvignilo se v silni lok,
zrlo pod seboj je zemljo,
pozlačeno kroginkrog.

Ptičke so zažvrgolele
solncu svoj pozdrav kipeč.
Kaj veselo bi ne pele,
saj noči nikjer ni več!

Brza so razvile krila
tja črez polje in goré,
v sinjo plavale so daljo,
kamor božje solnce gre.

Z njim so šle glasnice-pevke,
svetu radostno znaneč:
„Hej, vstanite, dan prihaja,
in noči nikjer ni več!“

Dvignili so se cvetovi,
vonj prikipele je iz njih,
in nad vso prostrano zemljo
plaval je opojen dih.

Gozd zašumel je zaspani,
veje si na solncu grel,
a pod sabo hladne sence
dom vabljivi je razpel.

Zajček vstal je izza grma,
s tačico otrebil nos,
skakal je do deteljice,
takt mu je prepeval kos.

In pastirček se je zdramil,
kruha kos je spravil v žep —
kravica že muli travo,
a telček dviga rep.

Tudi dete je že vstalo,
z roko hoče do neba:
„Solnce, ah, podari meni
malo svojega zlata!“

Solnce čuje glas proseči,
in vrtovi in poljé
v biserih, glej, zlatosojnih
hipoma vsi zablesté.

Žitno klasje se zamaja,
k solncu dvigne se od tal,
od razora do razora
zlati se zaziblje val.

Izpod skale mahovite
vir priskakal je glasno,
solnce se je vanj uprlo —
glejte: voda je srebro!

Dete se zavzeto čudi,
rosno gleda mu oko,
vanje žar ozre se solnčni —
in v očesu je zlato!

Vse zlato in vse je biser
vrh neba in vrh zemljé,
lepše kot zlato in biser
v prsih detetu — srce.

In naprej potuje solnce,
razsipava dar na dar,
in v zahvali preiskreni
z njim potuje vsaka stvar.

Ginejo skrbi moreče,
upanja spet raste moč,
solnce, ti zdravnik dobrotni,
vse tešeč in dvigajoč!

Rde se že zapadne gore,
dvor pripravljen tam stoji,
da dostojno sprejme kralja,
ko se v zarji potopi.

Kje so zdaj glasnice-pevke?
Čuj, njih spev pojemajoč
tihu tam zamira v dalji:
„Sladko spite! Lahko noč!“

E. Gangl.

Na planjavi.

Na planjavi širni
lipe tri stoje,
po planjavi mirni
jezdenci hite.

Okrog lip zelenih
ležejo na tla,
ko na zemljo padla
črna je temà.

A nad njimi lipe
tri lepo šume,
o junakih padlih
tajno govore.

Sestrama starejša
lipa govori:
„O, že vstaja zarja
slavnejših spet dni!“

Na planjavi mirni
lipe tri stoje,
v težkih slutnjah lipe
žalostno šume . . .

Vstal je narod bedni,
dvignil se na boj,
na pomoč mu pride
bratov hrabri roj.

Tu krog nas divjala
huda borba bo,
zemlja napojena
s svežo bo krvjó . . .“

Borisov.

